

Hồi 74

Mộng Tình Thổ Lộ

L

am Tiểu Điệp từ nhỏ đã được mẹ nàng truyền dạy rất nhiều môn võ học tuyệt kỹ, nhất là môn Huyền Công là môn võ công thượng thặng.

Với môn đó, một người có tâm thành, xa hẳn tình cảm, tách rời dục vọng, thì có thể đi đến chỗ độc bá quần hùng, không ai thắng nổi.

Ngoài ra nàng còn học thuộc Qui Nguyên Mật Tập cho nên trong người nàng lúc này chẳng khác nào một kho tàng chứa đầy vũ học.

Tuy nhiên Lam Tiểu Điệp chưa hề tranh đấu với ai, chưa hiểu được sức lực của nàng, do đó nàng không tin tưởng vào tài năng của nàng được.

Bạch Vân Phi hiểu rõ như vậy nên chỉ lắc đầu, thầm nhủ :

“Nếu nàng chưa trải qua một thời gian kinh lịch giang hồ thì dù có nói gì cũng vô ích. Không ai có thể làm cho nàng tự tin lấy tài năng của nàng nổi.”

Nghĩ như thế, Bạch Vân Phi dắt tay Thanh Loan và Tiểu Điệp theo hẻm núi tiến tới.

Đi được một đoạn chưa bao xa đã nghe tiếng la hét vọng lại, âm thanh chấn động cả núi rừng.

Bạch Vân Phi chậm bước, nói :

- Chỉ còn qua một khúc quanh nữa là đến miệng hang. Thiên Long Bang bị quần hùng vây khốn vào nơi tử địa này, thế nào hai bên cũng phải trải qua một trận ác chiến. Chúng ta cứ núp vào chỗ kín đợi hai bên đánh nhau đến lúc kiệt sức, chúng ta sẽ nhảy ra tranh đoạt Qui Nguyên Mật Tập. Lúc ấy dầu các phái và Thiên Long Bang có hợp nhau đi nữa thì trong sức tàn của họ chúng ta cũng có thể cự nổi.

Lam Tiểu Điệp hình như đối với việc đoạt lại Qui Nguyên Mật Tập không chú trọng lắm. Nàng khẽ nhún đôi mày, rồi như nói một mình :

- Nếu chúng ta đứng cách xa trận đấu quá không dễ gì cứu người được.

A ! Thì ra nàng đã bận tâm đến một người. Bạch Vân Phi cảm giác được ngay. Nàng mỉm cười khẽ nói với Lam Tiểu Điệp :

- Không hề gì, phép Ngũ Hành Mê Tung, chàng đã thuộc lâu cả rồi. Tuy không thể thắng được Tô Hùng, nhưng chắc chắn không bị thảm bại.

Lam Tiểu Diệp ái ngại tiếp lời :

- Nếu trước đây chàng ta chịu học môn Hồi Long Tam Thức thì có thể giao đấu với Tô Hùng được.

Bạch Vân Phi cảm thông được tâm trạng Tiểu Diệp lúc bấy giờ, lòng kinh dị nghĩ thầm :

“Chết rồi ! Cô bé này từ trước đến nay một mực gắn gồng với Quân Vũ, tại sao bỗng nhiên thay đổi một cách đột ngột như thế ? Nếu không vì tình cảm thì còn là gì nữa. Nhưng Lam Tiểu Diệp từ nhỏ đến lớn sống trong rừng rậm thâm u chưa tiếp xúc với đời bản tánh thật thà thuần khiết, một khi đã vướng phải tình yêu thì còn làm sao gỡ cho ra.

Với Quân Vũ, con tim đã có chủ, kẻ nào vương tình chỉ là tự đào hố sâu để chôn sống cuộc đời. Ngay như ta cũng còn phải dùng lý trí điều khiển bản năng, thì Lam Tiểu Diệp là cô gái ngây ngô ấy liệu có thể tránh khỏi đau khổ không.

Ôi ! Tình yêu ! Mi chỉ là liều thuốc độc phá rối những đức tính đơn thuần của con người.”

Nàng thở dài, thầm tính :

“Lam Tiểu Diệp là bạn thân ! Ta không thể nào để nàng mắc vào đường khổ lụy.”

Tuy nghĩ thế nhưng Bạch Vân Phi lại không dám nói ra, vì còn đang ái ngại cho bạn.

Thực ra Bạch Vân Phi là kẻ đa tình, nhưng cũng lại là một thiếu nữ rấn rỏi. Bản thân nàng đau khổ, nàng không còn muốn Lam Tiểu Diệp cùng đau khổ như nàng.

Nàng đã dùng lý trí mà suy đoán chứ không phải vì ghen ghét ích kỷ mà cản ngăn.

Ba cô gái, mỗi người một nét mặt.

Thanh Loan thì đang lo cho sanh mạng Quân Vũ mà buồn, mất hẳn nụ cười hồn nhiên lúc trước. Lam Tiểu Diệp thì mơ màng như tỉnh như say. Lòng nàng như có một cái gì len lỏi vào phá rối, không thể giấu nổi trên nét mặt. Bạch Vân Phi lo nghĩ hơn ai cả, nàng đã thấy một hậu quả trầm trọng sắp xảy ra, mà ái tình chỉ là liều thuốc độc rất dịu dàng êm ả.

Riêng Phàn Tú Vỹ, một thiếu phụ đã từng trải việc đời, nên bà ta chỉ nhìn qua sắc mặt ba cô gái đó đã hiểu ngay.

Tuy nhiên đối với ba cô gái đó, Phàn Tú Vỹ lại ở vào địa vị thấp kém, không dám hé môi luận đến điều hơn lẽ thiệt.

Khi đi đến một khúc quẹo, gần miệng hang, đột nhiên nghe một tiếng hét thất thanh. Lam Tiểu Diệp là người nóng lòng nhất, nên không còn đủ trầm tĩnh nữa, vội phóng mình nhảy phóc tới trước. Thanh Loan trong lòng lo lắng không kém nên cũng nổi gót theo sau.

Bạch Vân Phi vốn đã có dự tính, núp vào kẹt đá, đợi các cao thủ các phái giao đấu với Thiên Long Bang cho đến lúc kiệt sức nàng mới nhảy ra đoạt lấy thắng lợi sau cùng. Nhưng giờ đây Lam Tiểu Diệp và Lý Thanh Loan đều không nghe lời nàng, nàng không biết làm sao hơn nên phải phóng mình nhảy theo để yểm trợ.

Trên một thảm cỏ rộng hơn mười trượng, các cao thủ các phái giao đấu với Thiên Long Bang. Hai bên giằng thành trận thế đối diện nhau.

Tô Bằng Hải, Ngũ Kỳ phân cuộc và Xuyên Trung Tứ Xú đứng thành hình bán nguyệt, còn các cao thủ trong năm phái thì vũ khí cầm tay, mắt sáng quắc, chỉ chờ nghênh chiến.

Tô Bằng Hải quét mắt một vòng quanh đấu trường, nói lớn :

- Lão phu đã hiểu tài năng của cửu đại môn phái, nên đã có ý mời cửu đại môn phái đến Kim Bắc dự cuộc tranh hùng. Ngờ đâu ý người khác hẳn với ý lão phu, hôm nay chúng tôi lại gặp các cao nhân quý phái nơi đây. Tuy quý phái chưa đủ, nhưng chín phái mà đã có mặt được năm thì kể cũng là đa số rồi.

Dứt lời, lão ngược mặt lên trời cười một tràng dài. Tiếng cười vọng vào không trung quyện tròn lên cao vút.

Đỗ Duy Sinh nghe tiếng cười ấy đã hiểu ngay Tô Bằng Hải lòng đang giận như lửa đốt. Lão trầm nghĩ :

“Ha.. ha... Tình thế này thì hai bên buộc lòng phải nhận một trận sống mái rồi. Đại nhất là những đứa đút đầu vào trước cho chúng đánh. Côn Luân Tam Tử đã nhận nhiệm vụ cướp giết Qui Nguyên Mật Tập. Vậy thì cứ để chúng ra tay trước xem sao.”

Lão quay nhìn Côn Luân Tam Tử có ý khích lệ.

Hạ Vân Phong đưa mắt dò xét thái độ của Côn Luân Tam Tử, rồi quan sát tình hình xung quanh, chỉ thấy hai bên vách núi cao sừng sững, phía sau khe sâu hơn mười trượng, phía trước hang đá chật hẹp chỉ vừa chui qua được hai người. Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp đã đứng chặn ngang nơi đó.

Thật ra, với địa thế này dẫu là người võ công cao diệu đến đâu cũng không cách nào thoát nổi.

Một trận đổ máu !

Nhất định phải một trận đổ máu xảy ra mới giải quyết được tình thế. Nhưng ai có thể đoán được hậu quả khủng khiếp đến bậc nào khi hai bên toàn là những tay võ lâm đệ nhất giang hồ ?

Những người trong Thiên Long Bang cuộc sắc mặt hầm hầm, đôi mắt lộ hung quang, mỗi người như một chiếc cung đã giương sẵn chỉ còn chờ cơ hội buông tên.

Không khí đấu trường cực kỳ căng thẳng.

Tiếng cười của Tô Bằng Hải vang động cả không trung, như khiêu khích, như đe dọa.

Hạ Vân Phong không chịu nổi, hú lên một tiếng lớn, dư âm của tiếng hú và tiếng cười trộn lẫn vào nhau tạo thành một âm thanh quái gở.

Tiếng cười và tiếng hú im bặt.

Hạ Vân Phong nói lớn :

- Tô Bằng Hải ! Nội công của người thâm hậu lắm sao ? Trước mặt các Chưởng Môn các phái, ta tưởng người không phải biểu diễn nội công để hăm dọa.

Tô Bằng Hải cất giọng ngạo nghễ nói sang sảng :

- A ! Quý vị đã là Chưởng Môn các phái, ta tưởng không cần phải nhắc đến qui luật võ lâm làm gì. Thiên Long Bang chúng ta tuy là nói tụ hợp những tay thảo dã, nhưng cũng đủ sức chống lại với các người. Giờ đây các người muốn so tài bằng cách nào chúng ta cũng vui lòng hầu tiếp.

Hạ Vân Phong vung kiếm nói :

- Nếu vậy thì chúng ta cần gì khách sáo nữa. Trận đấu này chỉ với mục đích cướp đoạt Qui Nguyên Mật Tập chứ đâu phải so tài cao thấp để tuyển chọn anh hùng võ lâm. Chúng ta ai mạnh nấy được.

Chưa dứt lời, Hạ Vân Phong đã cầm kiếm đâm thẳng tới.

Đỗ Duy Sinh, Sở Nhất Giang, Đằng Lôi dất hai vị sư đệ là Trương Lạc, Trương Hóa, cùng một loạt nhảy vào trận chiến.

Ba lão già phái Nga Mi và Côn Luân Tam Tử cũng không thể đứng ngoài nhìn, đồng huy động vũ khí xông vào cứu ứng.

Các cao thủ năm phái từ sớm đã bàn luận kế hoạch công địch, người nào giao đấu với người nào rồi.

Tuy nhiên, lúc xông trận thì tình thế lại đổi khác.

Tô Bằng Hải vung cây Long Đầu Trượng ra hiệu, tức thì các đấu thủ Thiên Long Bang từ Ngũ Kỳ phân cuộc đến Xuyên Trung Tứ Xứ đều sắp thành trận thế, mỗi người giữ một phương vị.

Các cao thủ năm phái vừa xông vào, họ đã di hình đổi vị, giao treo nhau, các vị trí đều biến hóa, người này thay thế cho người khác.

Hạ Vân Phong xông vào trước nhất, cầm trường kiếm nhắm Vương Hàn Tương đâm tới.

Không ngờ Vương Hàn Tương lại không đỡ mà lui ra. Tiếp đến, bóng gậy trúc từ phía sau bủa đến đánh vệt trường kiếm của Hạ Vân Phong qua một bên.

Bốp !

Cả mình mảy Hạ Vân Phong rúng động, trường kiếm muốn vọt ra khỏi tay.

Thì ra Vương Hàn Tương khi lùi lại đằng sau thì Tô Bằng Hải tiếp chiêu công đến rất lạ lùng. Trúc trượng của lão có một mãnh lực phi thường đã làm cho Hạ Vân Phong phải chấn động.

Hạ Vân Phong vừa kinh sợ vừa tức giận, nghĩ thầm :

“Thiên hạ đồn Tô Bằng Hải là con cáo già trong võ lâm thực chẳng sai. Ta phải dùng độc thủ giao đấu với lão mới được.”

Hạ Vân Phong liền ứng dụng môn Thiên Nhạn Phong Lôi là môn độc nhất về kiếm thuật của lão, loang loáng công tới.

Hốt nhiên, thấy bóng người chớp qua trận thế lại biến đổi nữa. Hạ Vân Phong cố đánh vào Tô Bằng Hải thì Mạc Luân đã từ bên hữu nhảy qua, tung đôi chưởng đánh thẳng vào luồng kiếm quang của Hạ Vân Phong và hét lớn :

- Hãy nếm thử đòn Ngũ Độc Thần Chưởng của lão phu xem sao.

Hai luồng gió một âm nhu, một cương mãnh, bốc ra mùi tanh không thể tả, đánh tạt vào mặt Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong đã ẩn cư trên núi Điểm Thương, không xuất hiện trên giang hồ đã hơn hai mươi năm nay là để rèn luyện sáu mươi chiêu Thiên Nhạn Phong Lôi kiếm pháp, dụng ý làm bá chủ quần hùng.

Thiên Nhạn Phong Lôi kiếm pháp là một tuyệt họ võ công biến hóa phi thường dùng nội gia chân khí phối hợp với kỹ thuật. Tuy nhiên, vì Hạ Vân Phong không biết hết cái bí quyết nên chưa thể đi đến chỗ tuyệt đỉnh.

Mặc dầu vậy, Hạ Vân Phong cũng đã không phí thời gian, vì mức tiến bộ của ông so với trước kia đã vượt bậc, khiến cao thủ giang hồ ít người có thể đương đầu với ông nổi.

Thế mà khi phải chạm với Ngũ Độc Thần Chưởng của Mạc Luân, ông ta cảm thấy toàn thân bủn rủn, phải “hự” lên một tiếng rồi nhảy lách sang một bên mới thoát khỏi luồng quái phong âm độc ấy.

Lão trừng mắt nhìn Mạc Luân :

- Thằng già tàn tật ! Người học đâu được môn chưởng âm độc đến thế ?

Về phần Mạc Luân, từ khi chặt tay chân trị thương, đã luyện được môn chưởng độc, một khi đánh ra là lấy mạng đối phương, ngờ trong giang hồ không còn đối thủ, ngờ đâu bị đường kiếm Phong Lôi của Hạ Vân Phong phản ứng làm cho lão cũng rúng động nửa thân mình, râu tóc dựng ngược lên, nhảy lùi lại, đôi mày nháy nháy nhìn sững vào mặt Hạ Vân Phong, nói :

- Thằng già này dữ quá.

Qua cái chạm tay nhau, cả hai đều thất vọng, vì họ cứ tưởng độc môn của họ sẽ là vô địch quần hùng, nào ngờ trong giang hồ còn có nhiều cái lạ lùng khác.

Đối với độc chưởng của Mạc Luân khi đánh ra, đối phương dù võ công cao đến đâu mà vướng nhằm độc khí cũng phải thọ thương. Nhưng Hạ Vân Phong may nhờ đã dùng Tuyệt Liên Tử nghìn năm chuyên giải độc, cho nên độc khí không nhiễm vào người được.

Bây giờ các cao thủ năm phái đã xuất thủ đồng đều, mỗi người đều lấy hết sức mình cố áp đảo Thiên Long Bang.

Nhưng Thiên Long Bang lại áp dụng thế trận Kỳ Biến, luôn luôn thay đổi phương vị, nên các cao thủ trong năm phái vẫn không sao trấn áp nổi.

Vũ khí loang loáng, chưởng phong ào ào, những bóng người chập chờn như những bóng tử thần độc ác.

Hạ Vân Phong liếc mắt nhìn qua một vòng, nhận rõ Tô Bằng Hải đã dùng chiến thuật Cửu Cung Kỳ Số, luôn luôn thay đổi vị trí để công địch, giữ vững thế trận, còn các cao thủ năm phái tuy liên công nhưng phản ứng rời rạc, mỗi người chỉ đem hết sức mình giao đấu chứ không có sự tương ứng.

Tình thế này nếu cứ kéo dài thì qua một lúc các cao thủ năm phái sẽ lần lần kiệt sức và thảm bại dưới tay Thiên Long Bang.

Trong Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang chỉ có Vương Hàn Tương võ công giỏi nhất, tài thông kim cổ, mưu lược tinh vi. Khi thấy Tô Bằng Hải cứ ra lệnh giao tranh không nghĩ đến chuyện mở đường thoát thân. Ông ta biết ngay là Tô Bằng Hải có ý sợ Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp, hai cô gái đang trấn giữ trước cửa hang.

Tuy nhiên, vì sợ hai cô gái ấy mà cứ giao tranh với quần hùng trong ngũ phái mãi thì cũng không phải là đắc sách. Một khi hai bên kiệt sức thì hai cô gái kia sẽ nhảy vào thao túng rất dễ.

Nghĩ như thế, Vương Hàn Tương liền đến bên Tô Bằng Hải nói nhỏ :

- Xem chừng hai nàng kia. Nếu không kết thúc trận đấu sớm chúng ta sẽ rơi vào cạm bẫy, làm mồi cho chúng hết.

Bây giờ Đỗ Duy Sinh đang đánh với nhóm Tô Bằng Hải, Diệp Vinh Thanh, Hồ Nam Bình. Những người này luôn luôn thay đổi vị trí lúc công đến người này, lúc phạt đến người kia.

Đỗ Duy Sinh biết Tô Bằng Hải đã dùng thế trận Cửu Cung để bảo tồn thực lực, nhưng vì lão bận tay giao đấu, chưa có thì giờ tìm cách để giải phá.

Các Chưởng Môn các phái như Nga Mi, Côn Luân, Tuyệt Sơn, thì cũng đang đánh vù với Xuyên Trung Tứ Xú và năm vị thủ lĩnh trong phân kỳ.

Tô Bằng Hải nghe Vương Hàn Tương nói, biết lão này đang có cơ mưu, liền hỏi khẽ :

- Theo ý Hoàng Kỳ phân cuộc chủ thì sao ?

Vương Hàn Tương đáp :

- Chúng ta đổi thế trận, đánh ép ngũ phái sang một bên, đoạt lộ chạy ra ngoài. Tô Bằng Chủ bảo vệ Qui Nguyên Mật Tập đem về Kim Bắc, còn chúng tôi vận dụng toàn sức cản đường đã định.

Tô Bằng Hải trầm nghĩ :

“Phương pháp của Vương Hàn Tương tuy có lý, nhưng đối với tình hình này cũng chưa phải là thượng sách. Nhưng nếu không dùng kế hoạch của Vương Hàn Tương thì còn kế hoạch nào hơn?”

Tô Bằng Hải gật đầu nói :

- Hãy chờ cơ hội ! Chúng ta thử theo kế hoạch ấy xem sao.

Tuy đang nói chuyện với Vương Hàn Tương nhưng Tô Bằng Hải vung gậy đánh vun vút vào Đằng Lôi và hai tên sư đệ làm cho ba người ấy lo đỡ quỳnh quáng.

Đằng Lôi, Trương Lạc, Trương Hóa, tuy quyền chưởng tinh vi nhưng dẫu họ có cố gắng đến đâu cũng không thể kềm nổi cây Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải.

Đang đánh nhau kịch liệt bỗng Tô Bằng Hải hú lên một tiếng dài, đưa đầu gậy vạch ra một cái vòng tròn, trận thế Cửu Cung tức thời biến hết phương vị, hai người trong Tứ Xú và Cư Nguyên Phát yểm hộ bên trái, hai người trong Tứ Xú và Hồ Nam Bình yểm hộ bên phải, Mạc Luân và Diệp Vinh Thanh đi hậu tập, Vương Hàn Tương đi trước mở đường đưa Tô Bằng Hải tiến tới vượt ra miệng hang.

Bây giờ cả nhân vật trong Thiên Long Bang đều hợp sức mở đường. Họ đem toàn lực đánh địch, vũ khí lộng lên ào ạt, mỗi chiêu thế đưa ra đều nguy hiểm.

Đằng Lôi, Trương Lạc, Trương Hóa đang đánh chặn phía trước bị Tô Bằng Hải và Vương Hàn Tương kẻ gậy người quạt điểm tới như mưa. Ba người chịu không nổi phải hét lên một tiếng nhảy trái qua một bên tránh nguy.

Hạ Vân Phong thấy thế, tung mình nhảy lên như một chiếc cầu vồng, đáp xuống trước mặt Đằng Lôi nói :

- Đằng huynh ! Đừng sợ, có bản đạo đây.

Chưa dứt lời, Hạ Vân Phong đã tung ra ba đường kiếm trong ba tuyệt chiêu, kiếm quang loang loáng đầy trời ép thẳng tới làm cho Vương Hàn Tương phải lùi lại ba bước.

Đằng Lôi được thế, tung mình vào ứng chiến.

Cửa hang không rộng lắm mà bị Hạ Vân Phong và Đằng Lôi hiệp sức ngăn đón. Tô Bằng Hải vẫn là kẻ mưu thần chước quỷ cũng khó vượt qua được.

Vương Hàn Tương là chủ Huỳnh Kỳ phân cuộc, vốn là kẻ trí lược mưu thâm từ ngày gia nhập Thiên Long Bang đã giúp cho Tô Bằng Hải không biết bao nhiêu việc khó khăn mà không việc nào thất bại cả.

Hôm nay, trước nguy biến này, kế hoạch của Vương Hàn Tương hầu như đã thất bại, khiến ông ta buồn lòng, mặt xịu lại.

--- oOo ---